Oğlan ve At
Jane MEADOW

Oğlan ve At

Jane MEADOW

Ethan, yemyeşil bir çayırın kenarındaki küçük beyaz bir evde yaşıyordu. Her sabah küçük yeşil bez çantasını hazırlar ve oynamak için dışarı koşardı. Taze çimen kokusunu ve kuşların şarkı söylemesini çok severdi. Ama her şeyden çok, Ethan atları severdi. Kıvırcık koyu saçlarında rüzgârla tarlalarda hızla at sürmeyi hayal ederdi.

Güneşli bir gün, Ethan'ın komşusu Bayan Hart onu yanına çağırdı. "Ethan, seni Willow ile tanıştırmak istiyorum," dedi sıcak bir gülümsemeyle. Kırmızı ahırın arkasında, yumuşak gri-beyaz burunlu, büyük kestane rengi bir at duruyordu. Uzun, gri çizgili yelesi boynuna usulca dökülüyordu ve sıcak koyu kahverengi gözleri ona yavaşça bakıyordu.

Willow'un üzerinde parlak pirinç halkalı, sade kahverengi deri bir başlık vardı. Göz kapakları biraz düşüktü ve yüzünde birkaç soluk beyaz tüy vardı. "O emekli bir at," diye açıkladı Bayan Hart. "Yıllarca çok çalıştı. Şimdi ona nazik ve sevecen bir dost gerekiyor." Ethan hevesle başını salladı. Ela gözleri heyecan ve merakla parladı.

Ethan Willow'un sırtına tırmandı ve dilini şaklattı. Ama Willow sadece birkaç yavaş adım attı ve ağır bir iç çekerek durdu. Ethan tekrar denedi ama at ne tırıs gitti ne de dörtnala kalktı. Parlak gülümsemesi yerini bir kaş çatmasına bıraktı. "Neden koşmuyor?" diye sordu, üzgün ve biraz hayal kırıklığına uğramış hissederek.

"Willow yaşlı, Ethan," dedi Bayan Hart yumuşak bir sesle. "Bacakları yorgun ve uzun yolculuklar ona acı veriyor. Eskisi gibi koşamıyor." Ethan eyerden kayarak indi ve Willow'a baktı. Onun nazikçe düşük göz kapakları sanki şöyle diyordu: Üzgünüm, küçük dostum. İçi ağırlaştı. Onunla hızla at sürmeyi o kadar çok istemişti ki.

O gece Ethan penceresinin yanında oturdu ve Willow'u düşündü. Onun sıcak koyu kahverengi gözlerini ve yumuşak gri-beyaz burnunu hatırladı. Koşamasa bile nazik görünüyordu. "Belki eğlenmenin tek yolu at sürmek değildir," diye fısıldadı kendi kendine. Ay çayırın üzerinde parlak bir şekilde parlıyordu ve Ethan bir plan yaptı.

Ertesi sabah Ethan, sürprizlerle dolu yeşil bez çantasıyla ahıra koştu. Ahşap saplı yumuşak bir fırça çıkardı. "Seninle ilgileneceğim, Willow," dedi. Willow başını yana eğdi ve sessiz, nazik bir kişneme sesi çıkardı. Gri çizgili yelesi, ona bakmak için dönerken hafifçe sallandı.

Ethan, Willow'un kestane rengi tüylerini uzun, yavaş hareketlerle fırçalamaya başladı. Fırça sırtında ve yumuşakça yuvarlak yanlarında nazikçe gezindi. Toz güneş ışığında uçuştu ve tüyleri parlamaya başladı. Willow gözlerini kapattı ve başını indirdi. Bu nazik bakımı her şeyden çok seviyordu. Kuyruğu mutlu bir şekilde sallandı.

"Bunu seviyorsun, değil mi?" diye güldü Ethan. Gri çizgili yelesini yumuşak ve pürüzsüz olana kadar fırçaladı. Kahverengi deri başlığını temizledi ve pirinç halkayı parlattı. Sonra Bayan Hart'ın gösterdiği gibi toynaklarını temizledi. Willow tamamen hareketsiz durdu ve bu ilgi ve bakımın her dakikasının tadını çıkardı.

Bakımdan sonra Ethan, Willow'un başlığına uzun bir ip bağladı. "Hadi birlikte yavaş bir yürüyüş yapalım," dedi. Çayırın yanındaki sessiz bir patikada dolaştılar. Willow dikkatlice adım attı, gri-beyaz burnu çiçeklere yakındı. Ethan onun yanında yürüdü ve onun yavaş, huzurlu adımlarına uydu. Güneş sırtlarında sıcacıktı.

Serin günlerde Ethan, Willow'un yumuşak mavi battaniyesini çıkardı. Onu nazikçe sırtına örttü ve dikkatle bağladı. "İşte oldu, dostum," dedi. Willow sıcak burnuyla omzunu dürttü. Sessiz sabahın içinde birlikte durup taze havayı soludular. Ethan göğsünde mutlu bir sıcaklığın yayıldığını hissetti.

Bir öğleden sonra Ethan, Willow'un yanındaki çit korkuluğuna oturdu. "Eskiden bir ata sahip olmanın en güzel yanının at sürmek olduğunu düşünürdüm," dedi. "Ama yanılmışım." Willow başını çevirdi ve nazik koyu kahverengi gözleriyle ona baktı. Ethan parlak, açık gülümsemesini gösterdi. "Seninle ilgilenmek daha da güzel. Sen benim dostumsun, ne olursa olsun."

Bayan Hart onları ahır kapısından izledi. "Önemli bir şey öğrendin, Ethan," dedi. "Gerçek dostluk, birini hayatın her döneminde önemsemek demektir. İyi bir dost olmak için hızla at sürmene gerek yok. Sadece nazik olman yeter." Ethan başını salladı ve onun sözlerini kalbinin derinliklerinde anladı.

O günden sonra Ethan her sabah Willow'u ziyaret etti. Tüylerini bakır gibi parlayana kadar fırçaladı. Onu çayırda yavaş, huzurlu yürüyüşlere çıkardı. Willow'un gözleri daha da parladı ve patikada sarı botlarının çıtırtısını duyduğunda hep yumuşakça kişnedi. Küçük, mutlu anları her günü doldurdu.

Bazen büyük meşe ağacının altında hiç konuşmadan birlikte dururlardı. Ethan elini Willow'un sıcak boynuna koyar ve onun nefesini dinlerdi. Bu sessiz arkadaşlık ikisini de sakin ve huzurlu hissettirirdi. Willow'la ilgilenmek Ethan'ın gününün en güzel parçası olmuştu ve Willow da bunun için onu seviyordu.

Bir akşam Ethan, Willow'un gri çizgili yelesine fısıldadı: "Her zaman dost kalacağız." Willow yumuşak gri-beyaz burnuyla onu nazikçe dürttü, sanki "Evet, kalacağız," der gibiydi. Ethan, bir dostu önemsemenin hayatın her döneminde nazik olmak demek olduğunu öğrenmişti. Ve Willow yanındayken her gün harika hissettiriyordu.